

Povzdignila je zdaj žena oči, da vidi kdo je kupil hišo, saj poprej se v globokej žalosti še ozrla ni. Stresla se je, ko je ugledala ptujca, poteze lica, glas, vsa postava — — — vse, vse njegovo, le bolj okrogel obraz in bogata obleka — to ni bilo njegovo. In zopet ga je pogledala — a ni hotela verovati svojim očem. Zagledal jo je tudi on, prišel do sirote, podal ženi roko in jej dejal:

— Oprosti, da se nisem nikoli nič oglasil! —

— Tonica, to je tvoj atej! — dejala je čez dolgo časa srečna žena svojej hčerki, katera je ves ta prizor čudež se gledala. Srečna Tonica! —

* * *

In sedeli so tist večer v dobro zakurjenej sobi. Miza je bila bogato obložena, in vsi trije so veselo mej seboj kramljali. Saj so si tudi imeli kaj povedati. Čez sedem dolgih let so se zopet našli. In ko so si povedali to in ono, zahvalili so se dobremu nebeškemu Očetu, kateri tako za svoje skrbi. Končno je dejala mati: „Molimo še za očeta, kateri se je srečno povrnil!“ in molili so, in vsem trem so zalesketale v očeh svetle solzé — solzé radosti in veselja.

Srečni Slavko.

(Spisal Peter V—ý.)

Takega jutra vže dolgo ni bilo, kakor je bilo jutro na dan sv. Alojzija. Zrak je bil čist kakor ribje oko, niti najmanjšega oblčka ni bilo, in ko je pogledalo zlato solnčece izza goré, našlo je vže vse vaške otročiče na nogah. Nù ne samó na nogah, nego lepo umite, oblečene v najlepša oblačilca, saj pa tudi ni bil navaden dan, dan sv. Alojzija. To so bili veseli, ko so se zbrali z belimi lilijami v rokah v lepo okrašenej vaškej cerkvi, da sprejmó prvič sv. obhajilo. To je velik dan, najlepši dan v človeškem življenji, kdo bi ga ne bil vesel? —

Pa vender je bil Vrtnikov Slavko žalosten, zeló žalosten. In kaj bi ne bil žalosten! Mesece in mesece se je veselil dobri otrok denašnjega dneva, štel tedne in dneve, učil molitvice na izust, kakor nihče drugi, poslušal svoja roditelja, da ni mogel bolje, a prikrala se je nadležna bolezen, izpodjedla mu šibko telesa in bolan leži na svojej posteljici dobri Slavko vže več kakor mesec dnij. Pa naj bi bil bolan, da bi le mogel v cerkev, da bi prejel tudi on, kakor drugi otroci prvo sv. obhajilo!

Danes mu je godovni dan. Žalosten godovni dan. Dobra roditelja sta mu kupila za vezilo mnogo lepih stvari, ali mirno ležé tam na mizici, niti dotaknil se jih ni dobri Slavko. Zvonovi tako milo zvoné in vabijo pobožne otročiče v cerkev, a Slavko je prikovan na posteljico. Pač se sklone in pogleda na prosto, od koder tako gorko sije zlato solnčece, a snežno bele lilije na vrtu pod oknom mu kimajo takó prijazno sè svojimi evetočimi glavicami, kakor bi hotele reči: „Pridi dobri Slavko, utrgaj nas in nesi v cerkev, da počastiš in nakitiš z nami svojega váruha

sv. Alojzija. Pridi, dobri Slavko, pridi!“ A on leži v posteljici bolan, hudo bolan. Žalostna ga gledata skrbna roditelja in kako bi ne bila žalostna, ko vidita, da njiju jedinec toliko trpi? In vender mu ne moreta pomagati! — —

* * *

Zaspal je popóludne Slavko. Roditelja sta mu bila v sobi; oče je nekaj pisal, a mati je šivala pri šivalnej mizici. Večkrat se je obrnilo skrbno materino oko na malega bolnika, večkrat se jej je prikradel iz ljubečih prs žalosten vzdih.

— Morda pa vender ozdravi — reče naposled možu.

— Bog daj, ali le malo imam upanja, le poglej, kako ga je vzela bolezen. Tudi zdravnik dvomi, da bi ozdravel najin Slavko.

Ko sta se roditelja takó pogovarjala, stresel se je hkrati mali Slavko, sklonil se po konci v posteljici in plaho gledal po sobi.

— Mama, mama, kam je odšel? — vzkliknil je naglo.

— Kdo, dušica moja?

— Nù, oni mali deček. Kaj ga nisi videla malega dečka v belej srajčici? Malo popreje je bil pri meni, poprašal me, če grem z njim, da mi bo tam pri njem lepo in da ne bodem nikdar več bolan. In odpeljal me je nekam, sam ne vem, kam? O jejmína, mama, ali je bilo tam lepo. Prišli smo v velik vrt, tam je bilo vse polno otrok, skakali so po stezicah, trgali cvetice in peli, lepo so peli. Ko so ugledali naju, prišli so vsi k nama: „Nù, Slavko, si vender prišel k nam, zdaj nas pa ne zapustiš več!“ — upili so. In jaz — — — hotel je še dalje govoriti, ali hud kašelj mu je zapiral sapo.

— Mama, — — mama — — ne morem — — dih—a—ti — — stokal je sirotek.

— Slavko, Slavko, ne zapusti naju! — vzkliknila je plakajoča se mati in poljubljevala umirajočega sinčeka. Ovil je deček krčevito svoje tenke ročice okoli materinega vratu, zastokal je še nekolikokrat in zaprl za zmirom svoji modri očesci. Srečni Slavko! — —

Hitro so prihiteli k mrtvemu Slavku njegovi tovariši, natrgali v vrtu belih, snežnobelih lilij in ovenčali z njimi malega mrliča. Zahajajoče solnčeece je uprlo v sobo svoj svetli obrazek in poljubovalo sè svojimi žarki angeljsko, smrtnoblede ličeece Slavkovo. V vrtu pa je začel drobni slavček svojo večerno pesenco žgoleti. Vsem je bilo takó milo pri srci, vsem se je zdelo, da prepeva o srečnem Slavku, ki goduje svoj godovni dan pri dobrem Jezušku in svojem váruhu sv. Alojziju gori v zlatih nebesih — — —

Srečni Slavko! — — —

Naša mucika.

jubeznivejše mucike, kakor je naša, ne dobiš na vsem svetu! — Otroci, vi mi ne verojamete in se mi celó smejete? No, da bi jo videli na svoje oči, govorili bi vse drugače. Čudili bi se jej in — prepričan sem — še celó s seboj bi jo hoteli vzeti. A jaz bi je ne dal za noben denar ne!